

Israël wil af van de Afrikaanse Hebreeuwse Israëlieten

‘Ik hoor hier’

Een groep die in Israël een afgeschermd leven leidt, zijn de Afrikaanse Hebreeuwse Israëlieten. Ze claimen af te stammen van de oude Israëlieten, maar zijn niet joods. Na 53 jaar dreigen ze te worden uitgezet.

[Simone Korkus](#)

7 september 2022 – verschenen in [nr. 36](#)

Een groep Afrikaanse Hebreeuwse Israëlieten in de Negev-woestijn bij Dimona. Israël, 2015© Richard Blanshard / Getty Images

Als je Israëliërs vraagt wie die mensen zijn die ze liefkozend *‘ha koeshiem mi Dimona’* noemen, wat je niet anders kunt vertalen dan als ‘de zwarten uit Dimona’, dan verwijzen ze je waarschijnlijk naar de Afrikaanse zang- en dansgroepen die onder begeleiding van de tamtam populaire attracties vormen op Israëlietische feesten en partijen. Iedereen kent ook de donkergekleurde mensen die een keer per jaar met de collectebus beleefd bij de Israëlietische huizen aankloppen om voor hun non-profitorganisatie geld in te zamelen, want ze worden niet gesubsidieerd.

‘Nee, we hebben geen last van hen’, zeggen mijn burens en collega’s. De Afrikaanse Hebreeuwse Israëlieten leiden een afgeschermd leven in hun eigen stedelijke kibboets Dorp van de Vrede. Ze dragen Israël een warm hart toe, willen belasting betalen, de dienstplicht vervullen, gaan naar school, respecteren de joodse feestdagen en geloven dat ze afkomstig zijn van de oude Israëlieten. Kortom, zo op het eerste gezicht zijn ze voorbeeldige burgers.

Maar de Hebreeuwse Israëlieten zijn niet joods en daar wringt de schoen. Op dit moment worden meer dan tweehonderd van de ongeveer drieduizend leden, die al 53 jaar in Israël wonen, en hun

kinderen die hier geboren en getogen zijn, met uitzetting bedreigd. Het exacte aantal is niet precies aan te duiden omdat een deel van de gemeenschap niet geregistreerd is. De juridische positie van de overige leden is wankel, omdat ze slechts een permanente verblijfvergunning hebben. Maar enkelen hebben het Israëliisch staatsburgerschap verworven.

Als rond het middaguur de hitte uit de hemel ploft en de smeltende asfaltwegen, armoedige flatgebouwen en ratelende airconditionings van Dimona onder het opwaaiende woestijnzand vaal beige zijn geworden, lijkt de stad meer op een van de mislukte zandkastelen uit mijn jeugd dan op de moderne industriestad die het volgens de website van de gemeente pretendeert te zijn. Dimona in de Negev-woestijn in het zuiden van Israël, met een stille kernreactor – ook wel eufemistisch het Shimon Peres Nucleaire Onderzoekscentrum genoemd – en de vervuilende Rotem Amfert-fosfaatfabrieken verderop en voor de rest alleen woestijnzand, is voor veel Israëliërs het einde van de wereld. Maar juist in deze stad, in een verlaten centrum voor Marokkaanse immigranten, vonden de Hebreeuwse Israëlieten hun thuis.

‘Het was lotsbeschikking dat we hier in 1969 neerstreken’, zegt Ahmadiel Ben Yehuda, de 66-jarige minister van Informatie, terwijl we in een prieel op het dorpsplein zitten. Mannen en vrouwen hangen feestverlichting op en zetten stoelen neer. Morgen vieren de Hebreeuwse Israëlieten het New World Passover-feest, een tweedaagse happening waarin ze hun komst naar Israël herdenken.

Die ontstaansgeschiedenis van de Afrikaanse Israëlieten in Israël wordt inmiddels, in lijn met de Israëlitische traditie, van ouders op kinderen doorverteld. Ben Carter, een jonge Afro-Amerikaanse baptist uit Chicago, kwam in contact met de eerste ‘African Hebrew Israelites’ in zijn stad, een beweging die de wortels van Afro-Amerikanen in Israël zag, en werd omgedoopt tot Ben Ammi, dat in het Hebreeuws ‘zoon van mijn volk’ betekent. In 1966, tijdens de rassenrellen en stedelijke onrusten in Amerika’s armste zwarte buurten, kreeg Ben Ammi een visioen van de engel Gabriël die hem zei dat hij de kinderen van Israël – hiermee bedoelde hij de Afro-Amerikanen – naar Dimona in het beloofde land moest brengen. En dat deed hij. Met zo’n vierhonderd volgelingen reisde Ben Ammi eerst naar Liberia, omdat men volgens de profetieën naar Israël moest terugkeren zoals men het land verlaten had.

Ben Ammi’s omstrede leer gaat ervan uit dat de Afro-Amerikanen nazaten zijn van de oude Israëlitische stam van Judea en directe afstammelingen van de zonen van Jacob. Tijdens de joodse diaspora – de verstrooiing van de joden vanuit Israël – bezetten de Romeinen in 70 voor Christus het Heilige Land en veroorzaakten ze een migratie van Israëlieten in zuidelijke richting en verder naar West-Afrika, waar ze als Israëlieten leefden in met name de Igbo-stam.

Ahmadiel Ben Yehuda onderbouwt dit verhaal met de conclusies van de Schotse ontdekkingsreiziger Mungo Park: ‘Aan het einde van de achttiende eeuw volgde Park de rivier de Niger en reisde door de binnenlanden van West-Afrika. Hij stelde al in 1799 een continuïteit van de joodse identiteit vast onder de Igbo’s, een stam in het huidige Nigeria, die dateerde uit de pre-talmoedische periode. De Igbo’s erkenden de Hebreeuwse bijbel, maar niet de talmoed, dat wil zeggen de discussies over de toepassing van de thora, die de basis vormt voor de joodse wetten, ethiek en filosofie en de levenswijze van veel joden. De Igbo’s hadden soortgelijke praktijken als de oude bijbelse joden. Ze besneden de mannelijke kinderen acht dagen na de geboorte, ze aten kosjer voedsel, rouwden zeven dagen om de doden en vierden Rosj Chodesj, het feest van de nieuwe maan. Hun liederen gingen over de rivier de Jordaan en over Jericho, Jeruzalem en de Kanaëniëten. Deze tradities dateerden van vóór de komst van de christelijke missionarissen. Ook zijn er in de Igbo-taal woorden en zinnen die refereren aan de bijbel. Zo is “*Asaa bu taa*”, letterlijke vertaling “vandaag is de zevende”, zaterdag. In het Hebreeuws is dat sabath.’

Aan het eind van de zestiende eeuw kwam de trans-Atlantische slavenhandel op gang; de driehoek tussen Europa, Afrika en de Amerika's waarbij Afrikanen tot slaaf werden gemaakt en naar de Amerika's werden verscheept en als Amerikaanse koopwaar weer naar Europa werden vervoerd. Het was volgens Ben Yehuda niet verwonderlijk dat sommige West-Afrikaanse heersers gebruikmaakten van deze mogelijkheid om vooral die vreemde Igbo's, die Israëlieten, te kidnappen en aan de handelaren te verkopen, om zo hun eigen stamgenoten te beschermen.

Volgens de database van slavevoyages.org zijn in de trans-Atlantische slavenhandel tussen de zestiende en negentiende eeuw meer dan 12,5 miljoen Afrikanen verhandeld. Bijna vierhonderdduizend Afrikanen werden naar de Verenigde Staten verscheept. 'Een groot deel van hen kwam uit West-Afrika en met name de Bight of Biafra. Zestig procent van hen behoorde tot de Igbo-stam', stelt Ben Yehuda. 'Dat betekent dat de huidige Afro-Amerikanen en de Creolen van het noordelijke Zuid-Amerika grotendeels nazaten zijn van deze Igbo's en dus van de gevluichte Israëlieten. Ben Ammi begreep dat toen hij in 1963 in contact kwam met de zwarte Hebreeuwse Israëlieten.'

Vier jaar later vertrok hij met vierhonderd volgelingen naar West-Afrika, een opzettelijke, zij het vreemde beslissing die volgens Ben Yehuda bedoeld was om de identiteit die zwarte Amerikanen door de slavernij hadden aangenomen uit te wissen. Waar kon dat beter dan in de staat Liberia die al in de negentiende eeuw gesticht was om vrije zwarte en gekleurde Amerikanen te repatriëren naar Afrika?

Een van zijn volgelingen was Ahmadiel Ben Yehuda. 'Mijn vader was een makelaar in Washington-Stad. Ik had politicologie gestudeerd en werkte als adviseur in het Capitool. Maar ik was woedend over de manier waarop de Amerikaanse witte bevolking de Afro-Amerikanen behandelde. Ik was woedend op mijn joodse grootmoeder die tot die gevestigde orde behoorde. Ik wist dat ik iets moest doen en kwam in contact met de Hebreeuwse Israëlieten en Ben Ammi. Toen hij opriep om de VS te verlaten en via Liberia naar het beloofde land te reizen om het koninkrijk van God op aarde te stichten, verkocht ik mijn huis, mijn auto, nam ontslag en volgde hem.'

Het pakte anders uit, want de fysieke en mentale ontberingen van het barre leven in de Liberiaanse jungle waren zo groot dat Ben Yehuda en nog maar 112 volgelingen in 1969 met Ben Ammi naar Israël reisden. De anderen waren teruggegaan naar de VS. 'De meesten kwamen uit grote steden als Chicago, Washington, New York en wisten niet hoe ze in de Afrikaanse jungle moesten leven. We werden geplaagd door malaria en hepatitis. Onze kleine groep reisde naar Israël op een toeristenvisum. We kochten deze plek in Dimona en bouwden ons dorp. Voor de Israëliërs waren we in die tijd echt een bezienswaardigheid. De meesten hadden nog nooit zwarte mensen gezien.'

Intussen is de kleine groep van Ben Ammi uitgegroeid tot zo'n drieduizend volgelingen. Door de jaren heen hebben nieuwe Afro-Amerikaanse migranten zich bij hen gevoegd. Bovendien huldigt de gemeenschap het beginsel van polygamie dat aan iedere man vijf vrouwen toestaat, en dat tot een grote kindershare leidt. Ben Yehuda heeft 22 kinderen.

Demonstratie tegen de deportatie van 46 gezinnen uit de Afrikaans Hebreeuwse Israëlieten gemeenschap. Tel Aviv, juni 2021 © David Goldman / AP / ANP

Ook in Nederland en Suriname hebben zich splintergroepen van de Hebreeuwse Israëlieten gevestigd. Volgens minister Ahmadiel Ben Yehuda is er nauwelijks contact en profileren de Nederlandse en Surinaamse Hebreeuwse Israëlieten zich anders dan in Dimona. Ze kwamen de laatste jaren vooral negatief in het nieuws door hun luidruchtige straatmanifestaties in Rotterdam en Amsterdam. In Rotterdam veroorzaakten ze overlast door clashes met Rotterdammers van islamitische afkomst. In Amsterdam waren ze actief bij een winkelcentrum in de Bijlmer en vertelden het publiek dat corona een complot is, dat de vrouw ondergeschikt is aan de man en dat het witte ras vernietigd zal worden door een 'nucleair vuur', aldus *Het Parool*.

'Onze gemeenschap is geen godsdienst, want die maakt in onze ogen veel kapot. We zijn een volk dat met iedereen in vrede wil leven'

In Suriname kregen zij hun grootste bekendheid dankzij het boek *De Hebreeuwse identiteit* van de journaliste Rachael van der Kooye, dat in 2016 leidde tot de oprichting van de vereniging Hebreeuwse Israëlieten in Suriname (HIS). Ook in Suriname zouden ze op agressieve wijze hun overtuiging op straat verkondigen.

Dorp van de Vrede is een plek die bijna te mooi is om waar te zijn. Glimlachende mannen, vrouwen en kinderen in Afrikaanse jurken en kaftans van regenboogkleurige, zelfgesponnen stoffen. Ze leven voor het zionisme en op biologisch-veganistisch voedsel, want dat is in de bijbel bepaald. Ze hebben hun eigen scholen, eigen vroedvrouwen en artsen, en brengen al drie generaties kinderen groot die zowel Hebreeuws als vloeiend Engels spreken. Ze sluiten de moderne wereld niet buiten, maar staan niet toe dat die hun leefgewoonten beïnvloedt.

'We zijn tot de ontdekking gekomen dat de moderne wereld op z'n kop staat. Mannen en vrouwen verwarren hun rollen in het leven', zegt Ben Yehuda. 'Wij geloven in een traditionelere sociale orde

waarin iedereen zijn plaats heeft. De mannen zijn de jagers, de vrouwen de verzorgers van de gezinnen. Het betekent niet dat polygamie verplicht is of dat vrouwen ondergeschikt zijn aan de man. We leven in vrede samen zonder elkaar te vermoorden en drugs of alcohol te gebruiken.'

Ik begrijp dat Israëliërs moeite hebben om de Hebreeuwse Israëlieten te plaatsen, zeg ik. Wat zijn ze nou eigenlijk? Een religie? Een genootschap? Of mogelijk een sekte?

Ben Yehuda schudt zijn hoofd. 'Onze gemeenschap is geen godsdienst, want die maakt in onze ogen veel kapot. We zitten niet te wachten op een messias die ons zal redden. We zijn allemaal voor onszelf een messias. We zijn ook geen sekte. Onze gemeenschap is na het overlijden van onze leider Ben Ammi in 2014 blijven bestaan. We zijn een volk met een eigen levensfilosofie, die met iedereen in vrede wil leven.'

De staat weet intussen niet wat hij moet denken van deze vreemdelingen, die Hebreeuwse namen aannemen, de Sabbath respecteren, vloeiend Hebreeuws spreken en zichzelf als de echte pre-talmoedische joden beschouwen. Ze vallen niet onder de Wet van terugkeer, een wet uit 1950 die bepaalt dat elke jood het etnische recht van terugkeer naar Israël heeft; in de praktijk betekent dat het recht op de Israëlische nationaliteit, een paspoort en het recht om in Israël te wonen, te werken en te stemmen.

Bij de stichting van de staat is namelijk bepaald dat Israël het nationale tehuis van het joodse volk en een joodse staat is, een immigranten-kolonistensamenleving waar, anders dan in Nederland, immigratie openstaat voor iedereen ongeacht zijn sociale, culturele of geografische afkomst, als men maar kan aantonen dat men joods is. Volgens de halacha, de joodse leefregels, behoort iedereen die een joodse moeder heeft tot het joodse volk, of hij nu religieus is of niet en waar ter wereld hij ook is geboren, maar de wet gaat verder en mensen met één joodse ouder of grootouder worden ook als jood aangemerkt. Verder worden bekeerlingen als joden beschouwd en kunnen de niet-joodse kinderen en echtgenoten van een jood onder specifieke voorwaarden de Israëlische nationaliteit krijgen.

Een pragmatische oplossing ligt voor de hand. Als de Hebreeuwse Israëlieten zich bekeren tot het jodendom, worden ze automatisch erkend. Maar ze houden stug vol dat ze geen religie wensen en de rabbijnen afwijzen.

Afrikaanse Hebreeuwse Israëlieten vieren het New World Passover feest in Dimona, mei 2016© Corinna Kern / Laif / ANP

Het is één uur en de school gaat uit. Een van de schoolkinderen, Amitia, een verlegen pubermeisje dat goed Hebreeuws en Engels spreekt, is veertien jaar geleden in Dimona geboren en kent geen ander land. Ze droomt ervan om piloot bij de Israëlische luchtmacht te worden en na haar dienstplicht aan de universiteit geografie te studeren.

Maar Amitia is niet Israëliësch. Ze heeft geen paspoort noch een verblijfsvergunning en ze heeft samen met haar gezin een uitzettingsbevel ontvangen. 'Ik voel me verbonden met Israël', zegt ze. 'Ik ben een Israëliër maar ook weer niet. Israël wil me niet en dat maakt me bang want ik heb geen ander land waar ik naartoe kan. Mijn ouders zijn al twintig jaar geleden naar Israël verhuisd. Ze kwamen uit Atlanta.'

Ik suggereer dat ze Amerikaanse is en misschien weer terug kan naar de VS. Amitia is even stil. Dan zegt ze: 'Maar daar kan ik toch niet naartoe? Ik ken daar niemand.'

Als ik even later nieuwsgierig het veganistische supermarktje inkijk, komt zuster Tovit – de Hebreeuwse Israëlieten spreken elkaar aan met 'broeder', 'zuster', 'prins' of 'minister' – met grote boodschappentassen naar buiten. Tovit is in 1998 met haar man uit de VS naar Israël verhuisd. Inmiddels hebben ze acht kinderen. Ja, allemaal in Israël geboren. 'Ik was geschokt door het bericht dat Israël mij en mijn kinderen wil deporteren', zegt ze. 'Ik heb nog een Amerikaans paspoort, maar de situatie in de VS is voor Afro-Amerikanen zo gevaarlijk dat ik het mijn kinderen niet wil aandoen. Wij leven hier heel vredig en we zijn hier als Hebreeuwse Israëlieten thuis.'

Als ik zeg dat Israël bijna permanent in conflict en oorlog is en daarom niet de veiligste plek op aarde, reageert Tovit scherp. 'Dit land is er voor iedereen, het is een geweldige smeltkroes. Het in vrede samenleven met joden en Palestijnse moslims is juist interessant en een uitdaging.'

Ze heeft in 2015 voor de hele familie een verblijfsvergunning aangevraagd. Vanaf dat moment trad ze uit de anonieme illegaliteit en werd ze zichtbaar. De staat reageerde met een uitzettingsbevel. De gevolgen voor haar gezin zijn desastreus. 'Een van mijn dochters studeert aan de universiteit, maar als ze klaar is heeft ze geen werkvergunning. Ik ben zelf journalist en lerares Engels. Ik wil werken en belasting betalen, maar officieel kan dat niet. Ik heb contact met de lokale joodse bevolking en doe als vrijwilliger mee aan de organisatie van seminars, sportactiviteiten en festivals. De autoriteiten stellen nu dat wij geen lid van de Israëlische gemeenschap zijn. Kun jij je dat voorstellen? Na 24 jaar? Waar moeten we dan naartoe? Mijn kinderen zijn nog nooit in het buitenland geweest.'

'Laten we het lelijke beestje bij de naam noemen: de overheid is bang voor een influx van Afro-Amerikanen'

Op het sportveld van het dorp legt onderhoudsman broeder Zadok (55) de elektrische bedrading voor het feest aan. Hij is het met Tovit eens. Hij woont hier al 32 jaar illegaal volgens de staat. Zadok komt oorspronkelijk uit Bermuda en moest in het begin erg wennen, want hij miste de oceaan en de mentaliteit in Israël was anders dan op Bermuda. Maar nu wil hij hier coûte que coûte blijven. 'Het is het enige leven dat mijn kinderen en kleinkinderen kennen', zegt Zadok.

Zijn vijf kinderen en negen kleinkinderen wonen hier net als hij zonder papieren. 'Ik ga niet akkoord met die deportatie en zal er alles aan doen dat mijn kinderen een status krijgen. Men kent mij in Dimona. De burgemeester staat nota bene aan onze kant. Onze kinderen gaan gewoon naar school, want de joodse directeur knijpt een oogje dicht. We hebben heel goede contacten met de plaatselijke bevolking. Dat is het rare. Israël heeft twee gezichten: de gewone mensen die ons volledig accepteren en de overheid die ons afwijst.'

Natuurlijk is het een scheve vergelijking, maar als de overheid Asjkenazische joden uit Europa, Sefardische joden van het Iberisch schiereiland en Mizrachi-joden uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika wel erkent omdat hun voorouders hier tweeduizend jaar geleden hebben gewoond, en als ze Russische immigranten erkent waarvan men zich kan afvragen of die allemaal joods zijn volgens de regels van het landelijk rabbinaat, dan zou je verwachten dat deze Afrikaanse nazaten van de verloren stam van Jacob eenzelfde recht kunnen doen gelden. Waarom reageert de overheid dan zo negatief? vraag ik Ahmadiel Ben Yehuda. Waar is men bang voor?

Ben Yehuda is duidelijk: 'Laten we het lelijke beestje bij de naam noemen: men is bang voor een influx van Afro-Amerikanen. We zijn al jaren bezig met de status van onze gemeenschap. Er is indertijd nog een poging ondernomen om de zaak recht te zetten, maar het ministerie van Binnenlandse Zaken heeft dat genegeerd. En dus erkennen wij het Israëlische opperrabbinaat niet.'

Die houding schijnt de staat nauwelijks te deren. Yafit Weisbuch, de advocaat die zich met de deportatiezaken bezighoudt, schetst een aaneenschakeling van afmattingstactieken, verdraaiingen en ronduit racistische opmerkingen van de Israëlische overheid. Ze heeft haar strepen als mensenrechten- en strafrechtadvocaat verdiend, verschijnt regelmatig in de pers en ergert zich blauw aan de chicanes van de staat, vooral omdat de zaak betrekkelijk gemakkelijk kan worden opgelost. Negentien jaar geleden heeft het ministerie van Binnenlandse Zaken voor eens en altijd de zaak willen oplossen door de Hebreeuwse Israëlieten een verblijfsvergunning te geven, maar door fouten en nalatigheden vielen toen 120 mensen om onverklaarbare reden buiten de boot en bleven dus illegaal. De uitermate moeilijke en kostbare visumprocedure voor niet-joden weerhield hen ervan om ook daarna een verblijfsvergunning aan te vragen.

Weisbuch interviewt nu in de kantine van Dorp van de Vrede een deel van deze 120 mensen en hun kinderen en kleinkinderen en legt hun namen en telefoonnummers vast. Tot haar verbazing loopt hun aantal volgens een voorzichtige schatting in de honderden.

Je zou verwachten dat de toen gemaakte fouten nu met een pennenstreek door de huidige minister worden rechtgezet. Weisbuch schudt haar hoofd. Niets is minder waar. Ze heeft voor een groep van 49 leden al een vergunning aangevraagd. De staat reageerde met een deportatiebevel. Voor deze eerste urgente groep is Weisbuch in 2021 een procedure tegen de staat begonnen, maar de andere groepen zullen volgen.

Ze beschrijft de frustrerende juridische manoeuvres van de staat: 'Ik heb een groepsclaim bij de rechtbank ingediend tot opheffing van de uitzetting en toekenning van een visum, omdat dat goedkoper was voor deze mensen. De rechtbank heeft op vordering van de staat deze groepsclaim afgewezen omdat de gemeenschap van de Hebreeuwse Israëlieten geen wettelijke status zou hebben. Alle 49 mensen zouden dan individuele vorderingen moeten indienen en dus 49 keer dure gerechtskosten moeten betalen. Natuurlijk ben ik in hoger beroep gegaan en werd dat vonnis vernietigd. Maar nu komt de staat met de volgende aap uit de mouw: de gemeenschap zou weliswaar wettelijk zijn, maar de 49 mensen zouden geen lid zijn van die gemeenschap. Ik moet nu met geboorteakten bewijzen dat men in Dorp van de Vrede geboren en getogen is. Door deze juridische foefjes worden de mensen langzaam maar zeker wanhopig. Er zijn al verschillende leden naar het buitenland vertrokken en daarop speculeert de staat.'

Volgens Weisbuch zou een minnelijke schikking te prefereren zijn en daarom had ze een gesprek aangevraagd met minister van Binnenlandse Zaken Ayelet Shaked, maar dat liep uit op een fiasco. 'Op de bewuste dag was ze niet aanwezig en liet zich vertegenwoordigen door haar immigratieadviseur, een uitermate rechtse en rigide man. Hij wees elke vorm van compromis af en zei letterlijk: "Als we ze een vergunning geven wordt het net als met de Ethiopiërs. Eerst komen er een paar en in mum van tijd heb je het land vol zitten." Voor alle duidelijkheid: Ethiopiërs zijn joden volgens de wet. Hun enige overeenkomst met de Hebreeuwse Israëlieten is hun huidskleur. Dit is dus puur racisme. En nu het kabinet gevallen is, houd ik mijn hart vast. Alles wijst erop dat Netanyahu de verkiezingsstrijd gaat winnen en een rechtser kabinet zou een nog scherper vreemdelingenbeleid kunnen hanteren.'

De man die negentien jaar geleden wel bereid was om de Hebreeuwse Israëlieten een rechtsgeldige status te geven is voormalig minister van Binnenlandse Zaken Avram Poraz. Tijdens ons Zoom-gesprek – het is vrijdagmiddag net voordat de Sabbath ingaat – nuanceert deze voorzitter van de voormalige liberale partij Shinui mijn opmerking: 'Kijk, ik geloof in Israël als joodse staat die voor de joden is. De Hebreeuwse Israëlieten zijn op een toeristenvisum naar Israël gekomen en nadat het visum verlopen was, waren ze dus formeel illegaal in Israël. Dat is een reden om het land te worden uitgezet. Dat is een gebruikelijke procedure, ook in Nederland. Maar hier heeft de staat de situatie van deze mensen eindeloos laten voortduren. Ze woonden hier al jaren en sommigen waren hier zelfs geboren. Ik heb als minister in 2003 door een eenmalige beslissing alle Hebreeuwse Israëlieten die op dat moment in Israël woonden een permanente verblijfsvergunning willen geven. Velen hebben hiervan gebruik gemaakt. Een aantal niet.'

Poraz heeft nu voor het gerechtshof verklaard dat in de geest van zijn beslissing die laatste groep uit 2003 met hun kinderen en kleinkinderen retroactief ook een vergunning moet krijgen, maar de huidige minister van Binnenlandse Zaken voert haar eigen, harde koers. Ze trekt zich van Poraz' verklaring niets aan. Poraz waarschuwt voor een intolerante houding van de staat: 'In het kader van de gerechtigheid straf je deze groep dan disproportioneel.'

Als ik aan het eind van de middag Dorp van de Vrede uitloop, is het dorpsplein feestelijk versierd met vlaggetjes in alle kleuren van de regenboog. Op de Bühne stelt de negentienjarige rapper Eli Sasson het geluid van de microfoon af. Morgen zal hij optreden. Hij is een geboren en getogen Israëliër en Hebreeuwse Israëliet, een energieke jongen die net zijn eindexamen middelbare school heeft gehaald en tussen de bedrijven door ook nog jeugdburgemeester van de stad was. Hij weet precies wat hij wil.

In hypertempo somt hij op: eerst een jaar vrijwilligerswerk, een in Israël gebruikelijke move voor jongeren voordat ze in dienst gaan, daarna drie jaar leger en vervolgens elektrotechniek studeren aan de universiteit.

En als je geen verblijfsvergunning krijgt? vraag ik.

‘De staat gaat me echt niet het land uitsturen’, zegt hij terwijl zijn dreadlocks ritmisch om zijn hoofd bungelen. Als ik hem verbaasd aankijk voegt hij toe: ‘Nou lady, ik ben hier geboren hoor. Ik heb geen andere nationaliteit of land. *This is what there is.*’

Ineens begrijp ik Eli: hij heeft het laissez-fairebeleid van de overheid – of misschien is ‘het doorschuiven naar de volgende regering’-beleid een betere typering – door. Israël is voor hem niet zomaar een gastland voor een vreemdeling of immigrant.

‘Dit’, zegt hij, terwijl hij vanaf de tribune om zich heen wijst, ‘dit is mijn vaderland. Dit is mijn thuis en dat laat ik nooit meer gaan. *Because I belong here.*’

[De Groene Amsterdammer Podcast](#)[De Groene Amsterdammer Podcast](#)

Israël dreigt Afrikaans-Hebreeuwse Israëlieten met uitzetting
Israël dreigt Afrikaans-Hebreeuwse
Israëlieten met uitzetting

•

00:00 / 31:56

[Privacy Policy](#)

Onafhankelijk weekblad
sinds 1877

8 september 2022
Jaargang 146 / Nr. 36
€ 5,95

DE GROENE AMSTERDAMMER

Leven in de wacht

De soms jarenlange procedure moet
asielzoekers afschrikken. Terwijl levenstijd
ook een mensenrecht is

[Nr. 36 / 2022](#)